

[Indenrigsministeren.]

intet, der tyder i den Retning, og jeg maa derfor hævde, at det ærede Medlem i den Henseende tager fejl. I det hele taget synes jeg, at det ærede Medlem taler ikke saa lidt om de ansvarlige sagkyndige i Modsætning til Statens Embedsmænd.

Jeg ved ikke, hvilke Folk det er, det ærede Medlem tænker paa, som skulde være ansvarlige og sagkyndige uden at være interesserede i Sagen. Jeg ved heller ikke, med hvilken Ret han mener at kunne hævde, at Statens Embedsmænd ikke er baade ansvarlige og sagkyndige paa de Omraader, de beskæftiger sig med. Selvfølgelig kan en saadan Embedsmand tage fejl, og man kan ogsaa i visse Tilfælde have en anden Mening, end han har, men derfra og saa til at sige, at de enten ikke er ansvarlige eller ikke er sagkyndige, er der et stort Spring, og det er der, i hvert Fald efter de Oplysninger, jeg har, ikke nogen som helst Begrundelse for.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard omtalte Koldinghus's Genopbygning og sagde, at i hvert Fald en meget stor Del af de Penge, der krævedes til dette Arbejde, vilde gaa til Arbejdsløn. Det er for saa vidt rigtigt, selv om jeg dog tror, at det ærede Medlem overdrev noget med Hensyn til det, der var Arbejdsløn. I 1939 var der jo forelagt et udarbejdet Projekt og et Overslag, hvoraf det fremgik, at man regnede med, at denne Opbygning af Koldinghus vilde koste 960 000 Kr., og deraf regnede man, at Arbejdslønnen udgjorde 340 000 Kr. Disse Tal maa nu sikkert forhøjes meget betydeligt, og jeg tror ikke, man regner forkert, naar man siger, at de vil ligge i hvert Fald 25—30 pCt. højere end dengang anslaaet. Dertil kommer saa Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har de Materialer, som er nødvendige til et saadant Byggeri, og det tillader jeg mig at tvivle meget om. Men i hvert Fald er det en Kendsgerning, at Sagen, da den sidst var fremme, strandede paa finansielle Vanskeligheder og Betænkelighed ved at ofre saa store Beløb paa dette Formaals Fremme.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj ankede over Mørklægningsbestemmelserne og mente, at disse var for strenge og rigoristiske, samt at de krævedes strengere gennemført paa Landet end i Byerne. Hvad nu det første angaar: at Bestemmelserne er for strenge, maa jeg bemærke, at det jo hverken er Luftværnschefen eller Ministeren, der suverænt bestemmer paa dette Punkt. Der er ogsaa andre, der for Tiden har visse Interesser i Mørklægningen, som vi maa tage

Hensyn til, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at Mørklægningsbestemmelserne ikke er strengere end absolut nødvendigt, naar vi skal opfylde de Forpligtelser, vi har paataget os, og vi er jo ikke ene om at bestemme, hvor vidt disse skal gaa. Jeg kan tilføje, at vi i de allersidste Dage har modtaget Klager over, at Mørklægningen ikke var gennemført effektivt nok, og det gjaldt endda specielt paa Landet.

Hvad angaar den anden Del af det ærede Medlems Besværing: at Mørklægningsbestemmelserne gennemføres lempeligere i København og i Byerne end paa Landet, skal jeg ikke absolut benægte dette. Men dels er jo lidt mere Lys paa Gaderne i Byerne af Hensyn til den stærke Færdsel nødvendigt, og dels bliver det maaske nødvendigt at skærpe Gennemførelsen af Mørklægningen i Byerne — jeg tror ikke, der under Hensyn til alle de foreliggende Forhold er nogen Mulighed for at lempe den paa Landet.

Dernæst ankede det ærede Medlem over Luftværnschefens Virksomhed og mente, at han var for dyr en Mand. Nu er det jo ganske rigtigt, at Luftværnsforanstaltninger koster meget; men Rigsdagen har jo gennemført en Lov, hvorefter man har stillet visse Midler til Raadighed og derigennem tilkendegivet, at her forelaa der en Opgave, som det var nødvendigt at tage op og søge gennemført, i hvert Fald i et vist Omfang. De Penge, som Staten skal stille til Raadighed til dette Formaal, er altsaa bevilget, dels gennem den nævnte Lov og dels gennem Tilslutning fra Finansudvalget, i hvilket det ærede Medlem selv har Sæde, og derfor synes det mig ikke, at man med nogen som helst Ret kan bebrejde Luftværnschefen de Bekostninger, som Samfundet har ment var nødvendige paa dette Omraade for at sikre os imod eventuelle Følger af et Luftangreb paa vort Land eller — om ikke direkte Angreb, saa i hvert Fald mod den Fare, man er udsat for i en Krigstid som den, hvori vi befinder os.

Endelig ankede det ærede Medlem over, at der er for mange Sirener, navnlig i de mindre og i de smaa Byer. Jeg skal heroverfor sige, at naar man har ment, vi skulde have Sirener — og det er selvfølgelig nødvendigt, at man kan advare Folk, hvis der skulde komme Luftangreb —, saa er det ogsaa nødvendigt at have saa mange Sirener, at Folk kan høre dem, saaledes at de i paakommende Tilfælde kan gaa ned i disse Beskyttelses- og Tilflugtsrum af offentlig og privat Karakter, som man har indrettet.